

I

Op de avond dat de Deverauxs hun bal gaven, in de week voor Kerstmis 1928, was het tintelend koud. Er kwam een stevige wind uit de Baai van San Francisco. De elite van de stad praatte er al maanden vol verwachting over. In de indrukwekkende stadsvilla van de familie Deveraux waren kamers opnieuw geschilderd, hingen er nieuwe gordijnen en fonkelde elke kroonluchter. De tafels in de balzaal waren gedekt met schitterend zilver en kristal. Knechten hadden wekenlang meubilair verplaatst om ruimte te maken voor de zeshonderd gasten.

Alle belangrijkste leden van de plaatselijke elite zouden hun opwachting maken. Slechts een handjevol mensen had de uitnodiging voor het bal dat Charles en Louise Deveraux voor hun dochter gaven afgeslagen. Boven elke deuropening hingen geurige guirlandes van lelies, en er waren honderden kaarsen aangestoken.

Eleanor Deveraux stond in de kleedkamer van haar moeder en kon haar geluk niet op. Hier verlangde ze al haar hele leven naar. Dit was haar debutantenbal. Vanavond zou ze officieel aan de elite worden voorgesteld. Toen ze haar moeder aankeek, begon ze opgewonden te giechelen terwijl Wilson, Louises ka-

menierster, haar japon vasthield en wachtte tot Eleanor erin stapte.

Voor Wilson was het ook een ontroerende nacht. Ze was opgegroeid op een eenvoudige boerderij in Ierland en naar Amerika gekomen om haar fortuin te maken, op zoek naar wat avontuur en, hopelijk, een echtgenoot. Ze had familie in Boston, waar ze voor Louises familie was gaan werken. Zesentwintig jaar geleden was ze met Louise meegegaan naar San Francisco toen zij met Charles Deveraux trouwde. Een jaar daarvoor had ze Louise gekleed voor haar eigen debutantenbal en sindsdien had ze haar altijd gediend. Ze had Eleanor vlak na haar geboorte vastgehouden, en haar broer, Arthur, toen hij zeven jaar eerder werd geboren. Ze had samen met de familie gerouwd toen hij op vijfjarige leeftijd aan een longontsteking was overleden. Eleanor was twee jaar na zijn dood geboren en daarna had Louise niet meer zwanger kunnen worden. Hoewel ze graag nog een zoon hadden gewild, waren Louise en Charles verzot op hun enig overgebleven kind.

Inmiddels woonde Wilson al achtentwintig jaar in Amerika. En nu kleepte ze Eleanor voor háár langverwachte debuut. Met tranen in haar ogen zag ze hoe Eleanor haar armen om haar moeder heen sloeg en haar knuffelde. Voorzichtig hielp Louise haar dochter met het indoen van de oorhangers die haar moeder haar voor haar eigen debuut had gegeven. Ze waren Eleanors eerste volwassen sieraden. Louise droeg zelf de smaragden parure die ze van Charles voor hun tiende trouwdag had gekregen, en een diamanten tiara die nog van haar grootmoeder was geweest.

Charles Deveraux was een uitstekende partij geweest en het huwelijk waar Eleanor uit was geboren was liefdevol en stabiel. Louise en Charles hadden elkaar kort na haar debuut in Boston leren kennen, toen zij in de kerstperiode samen met haar nichtjes een bal bezocht in New York. Charles was op bezoek vanuit

San Francisco. Louise kwam uit een vooraanstaande bankiersfamilie in Boston. Het huwelijk dat daarna tussen Charles en haar vader werd gearrangeerd was voor hen allebei zeer gunstig geweest. Hun verkering had plaatsgehad tijdens Charles' twee bezoeken aan Boston om haar op te zoeken, en hun liefde had zich de daaropvolgende drie maanden verdiept in de loop van een even uitgebreide als warme briefwisseling. Hun verlovings werd in maart aangekondigd en ze trouwden in juni. Ze hadden hun huwelijksreis in Europa doorgebracht en gingen daarna in Charles' huis in San Francisco wonen.

Charles was de erfgenaam van een van de twee belangrijkste bankiersfamilies in San Francisco. Zijn familie was oorspronkelijk tijdens de Californische goldrush vanuit Frankrijk gekomen om orde te helpen scheppen in de chaos en om de plotseling welvarende mijnbouwers bij te staan door hun nieuwe kapitaal te beschermen en te beleggen. Charles' voorouders waren in Californië gebleven en hadden op eigen kracht grote rijkdom vergaard. De stadsvilla van de familie Deveraux boven op Nob Hill was de grootste in San Francisco en was in 1860 gebouwd. Toen zijn ouders in de beginjaren van hun huwelijk overleden, trokken Charles en Louise in zijn ouderlijk huis. Hij gaf leiding aan de familiebank en was een van de meest gerespecteerde mannen in San Francisco. Met zijn blonde haar, blauwe ogen en lange, slanke gestalte was hij elegant, aristocratisch en gedistingeerd. Hij was gek op zijn vrouw en dochter en had zelf ook al jaren naar deze avond uitgekeken.

Eleanor was opvallend mooi. Ze leek sterk op haar moeder, met lang zwart haar, een porseleinwitte huid, hemelsblauwe ogen en fijne gezichtstrekken. Beide vrouwen hadden een prachtig figuur, en Eleanor was nog iets langer dan haar moeder. Net als haar moeder in Boston, en net als de andere meisjes in San Francisco uit hun kringen, was ze thuis opgeleid door gouvernantes en leraren. Doordat verschillende van haar

gouvernantes uit Frankrijk kwamen, sprak Eleanor vloeiend Frans. Ze had aanleg voor aquarelleren, speelde prachtig piano en hield hartstochtelijk van literatuur en kunstgeschiedenis. Haar ouders hadden de ietwat moderne beslissing genomen om haar de afgelopen vier jaar haar opleiding af te laten ronden op Juffrouw Bensons School voor Jongedames. Afgelopen juni had ze haar diploma gehaald, samen met een stuk of tien leeftijdsgenootjes uit haar kringen. Ze had er veel vriendinnen aan overgehouden, wat garandeerde dat haar eerste seizoen als debutante nog leuker zou zijn, aangezien ze diverse bals en feestjes zou bezoeken die door de ouders van haar vriendinnen werden gegeven.

De meeste meisjes die debuteerden zouden binnen een jaar getrouwd, of op zijn minst verloofd zijn. Charles hoopte dat Eleanor er niet zo snel over zou doen. Hij kon het idee dat ze het huis uit zou gaan niet verdragen, en een huwelijkskandidaat zou moeten aantonen dat hij haar echt waard was voordat Charles toestemming gaf. Ze zou een zeer gewilde partij in de huwelijksmarkt zijn, aangezien ze zijn enige erfgename was. Dat hadden Louise en hij met elkaar afgesproken zonder het tegen Eleanor te zeggen, en zij stond er helemaal niet bij stil. Het enige wat ze nu wilde, was mooie japonnen dragen en naar opwindende feestjes gaan. Ze stond niet te springen om een man te vinden en was gelukkig met haar leven bij haar ouders. Maar de bals die ze zouden bezoeken zouden erg leuk zijn, vooral haar eigen bal. Haar ouders hadden erop gelet geen laag-bij-de-grondse of afkeurenswaardige personen uit te nodigen. Ze wilden de plaatselijke wildebrassen en eventuele gelukszoekers ver bij haar vandaan houden. Eleanor was een levendig meisje met een goed verstand, maar ze was naïef als het om wereldse zaken ging, en dat wilden haar ouders graag zo houden.

Hun voorbereidingen op deze gedenkwaardige avond hadden

zich gericht op de vraag wie ze zouden uitnodigen en welke band ze zouden inhuren. Ze hadden voor de gelegenheid een band uit Los Angeles laten komen. Eleanor had zich alleen maar beziggehouden met wat ze aan zou trekken. Met Charles' zegen waren haar moeder en zij vanuit New York naar Europa gereisd op het Franse stoomschip *ss Paris*, dat zeven jaar eerder te water was gelaten. Het was Eleanors eerste reis buiten Amerika geweest. Ze hadden een maand in Parijs doorgebracht, waar ze verbleven in het Ritz-hotel en diverse couturiers bezochten. Desondanks was Louise vastbesloten geweest om de japon voor Eleanor door het modehuis Worth te laten maken.

Inmiddels stond Jean-Charles, de achterkleinzoon van de oorspronkelijke kledingontwerper, Charles Frederick Worth, aan de leiding. Zijn recente ontwerpen hadden de modewereld op haar kop gezet. Hij was dé volmaakt moderne ontwerper van zijn tijd, en Louise wilde dat Eleanor een opwindende japon zou dragen die anders was dan de japonnen van de andere debutantes, maar toch een waardige elegantie zou uitstralen. Hij rekende astronomisch hoge prijzen, maar Charles had haar toestemming gegeven om te kopen wat ze wilde, zolang het niet te modern of extravagant zou zijn. Worths gebruik van kralen als versiering, metaalkleurige draden, ongelooflijk borduurwerk en schitterende stoffen maakte van alles wat hij aanraakte een kunstwerk, en Eleanors prachtige slanke figuurtje leende zich volmaakt voor zijn gestroomlijnde ontwerpen.

De japon die hij voor haar had ontworpen viel als een slanke pilaar van haar schouders, met een iets verlaagde uitsnede op de rug en daaronder een subtiele snit. Het was het mooiste ontwerp dat Eleanor ooit had gezien en toen de japon klaar was overtrof hij haar stoutste dromen. Worth ontwierp een bijpassende hoofdtooi die het summum van moderne mode was en een krans van parels en borduursels op haar donkere haar vormde. Het was volmaakt. Eind juli kwamen ze terug in

San Francisco, en nu hield Wilson de japon vast. Hij was zwaar van alle applicaties.

Eleanor stapte in de japon, klaar voor dit langverwachte moment. Haar donkere haar was opgestoken in een losse knot in haar nek, waar Wilson op meesterlijke wijze parels in had geweven. De hoofdtooi stond op de elegante golvingen die haar gezicht omlijstten. De japon was modern en traditioneel tegelijk en maakte gebruik van alle mogelijke technieken om een onvergetelijke indruk van haute couture te creëren, precies waar het modehuis Worth beroemd om was.

Louise en Wilson deden een stapje achteruit om het effect te bewonderen, terwijl Eleanor hen stralend aankeek. Ze kon zichzelf zien in de spiegel achter hun rug. Ze herkende de elegante jonge vrouw in haar spiegelbeeld nauwelijks. Haar vader had de japon nog niet gezien en toen hij haar zag stond hij paf.

‘O nee...’ zei hij met ontzette blik, en Eleanor maakte zich meteen zorgen.

‘Vindt u niet dat ik er mooi uitzie, papa?’

‘Natuurlijk wel, maar elke man in San Francisco zal vinden dat je beeldschoon bent. Je kunt voor middernacht vast en zeker op tien aanzoeken rekenen, als het er geen twintig zijn.’ Hij wendde zich tot zijn vrouw. ‘Had je niet iets kunnen kiezen wat een beetje minder spectaculair was? Ik wil haar nog niet kwijt!’ Alle drie de vrouwen begonnen te lachen en Eleanor keek opgelucht. Ze wilde dat haar vader haar japon ook mooi vond.

‘Vindt u de japon echt mooi, papa?’ vroeg ze met stralende ogen toen hij vooroverboog om haar te kussen. Zelf zag hij er in zijn formele avondkleding even elegant uit als altijd, en hij wierp zijn vrouw een bewonderende blik toe. Zij droeg haar groene satijnen japon, met de prachtige smaragden die hij haar had gegeven. Dankzij hem, zou zij op het bal de mooiste sieraden van iedereen dragen, zoals altijd.

‘Natuurlijk, hoe zou ik hem niet mooi kunnen vinden? Jij en je moeder hebben tijdens jullie avontuur in Parijs een goede keus gemaakt.’ Een minder gulle man zou wit weggetrokken zijn bij het zien van de rekening. Worth stond erom bekend dat hij een fortuin rekende, vooral als het Amerikaanse cliënten betrof, en deze keer was hij niet van die gewoonte afgeweken. Maar Charles vond dat de japon het geld dubbel en dwars waard was en had geen spijt. Hij kon het zich moeiteloos veroorloven en wilde dat zijn vrouw en dochter gelukkig waren. De gedachte dat zijn dochter de mooiste debutante van dit en elk hiernavolgend seizoen zou zijn, deed hem plezier. Aan het bal zelf was al evenveel aandacht besteed. Charles wilde dat deze avond een herinnering zou worden die Eleanor haar hele leven zou koesteren. Hun prachtige stadsvilla op Nob Hill was de perfecte plaats voor het bal.

Toen ze de kleedkamer uit liepen, gaf Charles zijn dochter een arm. Samen liepen ze de indrukwekkende trap af, op de voet gevolgd door Louise. Wilson keek hen met een glimlach na. Ze was blij voor hen. Het waren goede mensen, en nadat ze twintig jaar geleden hun zoon hadden verloren, verdienden ze alle geluk dat het leven hun kon bieden. Ze zou blijven wachten om Eleanor aan het eind van de avond te helpen bij het uitkleden, hoe laat het ook werd, en ze wist zeker dat het erg laat zou worden. Om middernacht kregen de gasten een souper opgediend, na een overvloedig diner diverse uren eerder. En om zes uur zou er een ontbijt zijn voor de jongeren die lang bleven, onder wie de vrijgezellen die met de jonge vrouwen kwamen dansen en flirten. Tegen die tijd zouden de oudere gasten al zijn vertrokken, maar Wilson wist dat de jongeren de hele nacht zouden blijven dansen.

Onder aan de trap stonden zo’n tien bedienden te wachten tot ze champagne konden serveren van zilveren dienbladen. De helft was bij hen in dienst en de rest was voor die avond

ingehuurd. De champagne was uit een van de beste jaren die Charles in zijn wijnkelder had liggen, ingekocht ruim vóór de drooglegging. Ze hadden dus geen wijn of champagne voor hun vele gasten hoeven kopen. En omdat het een gesloten gelegenheid betrof, mochten ze alcohol serveren. In de keuken zou het inmiddels razend druk zijn, nu hun kok en drie keukenhulpen de maaltijd bereidden en tientallen bedienden paraat stonden om de gasten te bedienen. Louise had alles tot in de kleinste details gepland. Het huis stond vol bloemen, de kaarsen verlichtten de ruimtes prachtig en de balzaal was klaar om de gasten te ontvangen. Louise was wekenlang bezig geweest met de tafelschikking, om ervoor te zorgen dat iedereen op de juiste plek kwam te zitten. Er was een lange tafel voor Eleanor en haar vriendinnen, samen met de meest elegante jongemannen uit de beste families.

De eerste gasten kwamen aan en er stond een lange rij auto's met chauffeur die een voor een voor de deur stopten. Zodra de gasten binnenkwamen, stonden extra bedienden te wachten om de jassen en stola's aan te nemen. Charles, Louise en Eleanor hadden een korte ontvangstrij gevormd om hun gasten te verwelkomen. Hun butler, Houghton, stond naast hen om de naam van elke gast aan te kondigen. De avond was niet minder formeel, laat staan elegant, dan een soortgelijke gelegenheid in Boston of New York. De elite van San Francisco was in alle opzichten even indrukwekkend als die in het oosten van Amerika.

Eleanor zag er stralend uit toen haar ouders haar voorstelden aan mensen die ze nog nooit had gezien. Hun vrienden, die ze kende, omhelsden haar en vertelden haar hoe betoverend ze eruitzag in haar schitterende japon. Ze wist de elegantie van haute couture te combineren met een gedistingeerde uitstraling en haar ouders keken trots naar haar terwijl er steeds meer mensen arriveerden en hun ontvangstruimtes binnenliepen. Pas een goed uur later kwamen ze van hun plek om zich tussen hun gas-

ten te begeven. Eleanor fluisterde tegen haar moeder dat het wel een bruiloft leek, maar dan zonder bruidegom, en Louise lachte.

‘Ja, dat is zo. Dat komt allemaal nog snel genoeg.’ Maar Eleanor had geen haast om te trouwen en haar ouders wilden haar nog graag een tijdje thuishouden. Het was opwindend om nu bij de elite te horen, en Eleanor wilde van elk moment genieten en het zo lang laten duren als ze kon. In de ontvangstrij had ze veel knappe jongemannen begroet, maar de meeste jongens van haar leeftijd zagen er onnozel en erg jong uit. Sommigen begonnen te blozen toen ze haar begroetten. De jongens stonden in grote groepen bij elkaar. Ze bewonderden de aanwezige jongedames en dronken champagne. Een paar jongens die meer moed hadden, liepen naar Eleanor toe en vroegen haar om hun naam in haar balboekje te schrijven. Ze haalde het prachtige, kleine *carnet de bal* tevoorschijn dat haar vader haar eerder die dag had geschonken. Het was een boekje van roze email met kleine diamantjes en parels op het omslag en ivoren pagina’s dat rond de eeuwwisseling was gemaakt door Carl Fabergé. De ivoren pagina’s konden aan het eind van de avond worden gewist, zodat het balboekje voor het volgende bal opnieuw kon worden gebruikt. Er hoorde een roze emailen potloodje bij met een diamantje erbovenop. Ze haalde het uit haar avondtasje en schreef hun naam erin. Toen de andere jongemannen haar dat zagen doen, ontstond er een menigte om haar heen en kreeg ze het ene verzoek na het andere. Tegen de tijd dat ze een uur later de balzaal in liepen voor het diner, was haar boekje al bijna vol. Ook andere jongedames hadden verzoeken gekregen. Terwijl ze samen met zes vriendinnen naar de balzaal liep, begon Eleanor met hen te fluisteren.

‘Wat zien ze er goed uit, hè?’ zei ze tegen enkele oud-klasgenotes van juffrouw Bensons school, en ze waren het allemaal met haar eens. Haar moeder had zorgvuldig gekozen wie ze op de gastenlijst zette. De jongemannen in de zaal leken al even

tevreden. De jonge mensen die Louise bij Eleanor aan tafel had ingedeeld vormden een levendige groep. Ze zaten te praten en te lachen en leken zich tijdens het hele diner prima te vermaken, terwijl de oudere gasten met een goedkeurende glimlach naar hen keken. Een debutantenbal riep bij de meesten van hen dierbare herinneringen op, en het was leuk om te zien hoe goed al die mooie jonge mensen met elkaar konden opschieten en hoezeer ze het naar hun zin hadden.

Eleanor danste haar eerste dans, een wals, met haar vader, en toen hij daarna Louise voor de volgende dans de dansvloer op leidde, volgde iedereen. Hun oudste vrienden bleven aan tafel zitten. De band die Louise had ingehuurd was erg goed en Charles complimenteerde haar met haar keuze. Naarmate de avond vorderde, werd de muziek levendiger. Eleanor had danslessen gevolgd om zich op haar bal voor te bereiden. Doordat haar balboekje bijna vol stond, kwam ze geen ogenblik aan zitten toe totdat ze met een groepje jongedames de balzaal uit liep. Ze namen een paar minuten hun toevlucht tot de bibliotheek om op adem te komen. Verschillende jongemannen liepen achter hen aan om hun gesprek voort te zetten of om kennis te maken met de meisjes met wie ze nog niet hadden gedanst.

Toen ze de bibliotheek in liepen, zag Eleanor een lange, goed uitziende man met donker haar die helemaal opging in een boek dat hij van een van de planken had gehaald. Hij keek verbaasd op toen zij met haar vriendinnen binnenkwam. Haar vader had een uitstekende verzameling zeldzame boeken en eerste drukken. De man glimlachte naar haar toen ze langs hem naar het open raam liep. Toen hij haar aankeek, zag ze dat hij ernstige, warme bruine ogen had.

'Je bent al de hele avond aan het dansen,' merkte hij op toen haar vriendinnen even wegliepen. Hij zette het boek terug op de plank. 'Je vader heeft prachtige boeken,' zei hij bewonderend, en ze glimlachte naar hem.

‘Hij haalt ze uit de hele wereld. Veel ervan komen uit Londen en New York.’ De man wist wie ze was. Haar vader had hen aan het begin van de avond aan elkaar voorgesteld. Hij heette Alexander Allen. Ze kende hem van naam, maar had hem nooit eerder ontmoet. Hij behoorde tot de andere belangrijke bankiersfamilie in de stad. Hij was in de dertig, aanzienlijk ouder dan haar leeftijdsgenoten, en keek haar ietwat vaderlijk aan. Hij kwam op haar erg volwassen over en leek alleen op het bal te zijn. ‘Ik had je wel om een dans willen vragen, maar er stonden eerder op de avond zoveel kandidaten om je heen dat ik zeker weet dat je balboekje nu wel vol is.’ Hij zat gewoonlijk niet achter debutantes aan, maar wilde niet onbeleefd overkomen op de Deverauxs door niet met haar te dansen. De avond werd tenslotte ter ere van haar gehouden.

‘Toevallig heb ik nog drie dansen over,’ zei ze onschuldig, en hij begon te lachen. Het was allemaal nog zo nieuw voor haar dat ze iets heerlijk kinderlijks over zich had.

‘Ik meld me, maar vrees dat je schoenen en voeten daarna nooit meer hetzelfde zullen zijn.’ Ze droeg elegante witte satijnen schoentjes met parels en bergkristal op de gespen die ook van Worth kwamen. Worth had zelfs haar avondtasje gemaakt. Het was geborduurd met zilveren bloemen en bedekt met parels. ‘Waarom noteer je me niet voor alle drie de dansen en kijk je hoe je schoenen er na de eerste dans aan toe zijn? Als ze onherstelbaar zijn bedorven, ontsla ik je van je verplichting en kun je voor de laatste twee dansen een andere danspartner zoeken.’ Lachend haalde ze het carnet de bal uit haar tasje.

‘Dat klinkt redelijk,’ zei ze tevreden en ze schreef zijn naam op twee verschillende bladzijden. De eerste dans was wat eerder op de avond dan de laatste twee, die op elkaar volgden. Ze bleven nog een paar minuten praten tot haar volgende danspartner haar kwam ophalen en haar terugvoerde naar de balzaal. Toen ze wegliep, zwaaide ze naar Alexander Allen en hij pakte glim-

lachend nog een boek van een plank. Dat deed hem meer plezier dan dansen, al verheugde hij zich er nu wel op om met haar te dansen. Ze had zo'n frisse en ontspannen uitstraling, en het was ook leuk om met haar te praten. Ze vertoonde geen spoor van de pijnlijke verlegenheid die sommige meisjes bij hun debuut overviel, noch van de agressieve ambitie van meisjes die op een echtgenoot aasden zodra ze hun debuut maakten. Ze had het gewoon naar haar zin, zag er bijzonder elegant uit en was erg mooi.

Het duurde nog een uur voordat het zijn beurt was om met haar te dansen, en kort daarvoor liep hij de balzaal weer in. Inmiddels waren de eettafels weggehaald. De gasten kwamen samen rond kleinere tafels waar ze iets dronken en praatten. Er heerste een zeer levendige stemming; iedereen leek een leuke avond te hebben. Alexander Allen stapte op tijd naar voren om Eleanor op te eisen voor hun eerste dans. Ze leek blij te zijn hem weer te zien.

'Is vanavond alles wat je hoopte dat het zou zijn?' vroeg hij toen ze de drukke dansvloer op liepen. Toen hij haar vastpakte, verbaasde het hem hoe slank ze was en hoe goed ze danste.

'O ja,' antwoordde ze met een brede lach. 'Het is alles wat ik hoopte en nog veel meer. Het is zo opwindend. Ik ben nooit eerder naar een bal geweest.'

'Nou, je zult niet veel bals bezoeken die zich hieraan kunnen meten. Je ouders hebben ons allemaal een geweldige avond bezorgd. Ik hou meestal niet zo van bals, maar ik heb het zeer naar mijn zin, helemaal nu ik met jou dans.' Hij glimlachte naar haar en ze keek blij. Enkele vriendinnen van school zagen haar in de armen van iemand die in hun ogen een stuk ouder was en hadden met haar te doen. Haar vader keek haar moeder aan en trok een wenkbrauw op, verbaasd dat Alex Allen met Eleanor danste.

Hij zei er iets over tegen Louise terwijl ze naar haar keken. Ze vormden een erg knap paar. 'Het verbaast me dat je hem hebt gevraagd. Hij is niet echt het type dat achter jonge meisjes

aan zit. Ik kom hem bijna nooit meer ergens tegen, alleen af en toe voor de lunch in mijn club. Hij is serieus, maar wel een goed mens. Ik neem aan dat hij zich verplicht voelde om met Eleanor te dansen.' Het was een blijk van goede manieren en liet zien dat hij niet alleen voor het diner en de uitstekende wijnen was gekomen.

'Ik geloof niet dat hij ooit over het verlies heen is gekomen. Een tijdlang hebben alle ambitieuze moeders hem uitgenodigd. Ik geloof niet dat hij het eerste jaar, of twee, erna is uitgegaan. Iemand heeft me verteld dat hij een verstokte vrijgezel is, maar we hadden mannen nodig die met vrouwen van zijn leeftijd konden dansen.' Er waren op elk feest wel ongetrouwde vrouwen en weduwes, en voor hen had hij de juiste leeftijd. Ze konden toch moeilijk alleen getrouwde mannen en jongens uitnodigen.

'Dat was verdrietig,' beaamde Charles. Net als Louise herinnerde hij zich het verhaal. Acht jaar geleden was Alex verloofd geweest met een van de mooiste jongedames in San Francisco. Ze kwam uit een van de beste families. Het was zo'n liefdesgeschiedenis geweest die iedereen raakte, waarschijnlijk omdat ze allebei zo aantrekkelijk waren en zo verliefd op elkaar. Alex had tijdens de Grote Oorlog in Frankrijk gediend, en twee jaar later was hij smoorverliefd en verloofd. Maar toen kreeg zijn verloofde de Spaanse griep. Ze overleed vijf dagen voor hun trouwdag. Zijn moeder stierf tijdens dezelfde pandemie. Twee jaar later overleed zijn vader onverwacht.

Alex was op dat moment zesentwintig en nam de leiding van de familiebank op zich. Inmiddels was hij tweeëndertig en Charles wist dat hij het goed deed. 'Hij heeft het waarschijnlijk te druk met de bank om aan trouwen te denken, en het verlies moet erg traumatisch zijn geweest,' zei Charles met medeleven. 'Hij is te oud voor Eleanor, maar je hebt er goed aan gedaan om hem uit te nodigen. Hij is een goede man. Ik was erg op zijn vader gesteld. Vreselijke tragedie, dat allemaal. Ik

geloof dat zijn verloofde en zijn moeder enkele dagen na elkaar zijn overleden.' Ze hadden verschillende vrienden verloren tijdens de pandemie die wereldwijd een spoor van verwoesting had nagelaten en meer slachtoffers had geëist dan de Grote Oorlog zelf. Er bezweken twintig miljoen mensen voordat de Spaanse griep voorbij was. Eleanor was toen tien jaar geweest en Louise had haar maandenlang niet toegestaan het huis uit te gaan. Nadat ze hun zoon aan een longontsteking hadden verloren, waren ze doodsbang dat hun enig overgebleven kind de Spaanse griep zou krijgen.

'Nou, hoe heb ik het eraf gebracht?' vroeg Alex met een blik op Eleanors schoenen toen de dans ten einde liep. 'Volgens mij heb ik minstens tien keer op je tenen getrapt,' zei hij nederig.

'Niet één keer,' zei ze trots en ze trok haar japon net hoog genoeg op om de elegante schoentjes te laten zien, die er nog steeds smetteloos uitzagen. Hij zag dat ze kleine, smalle voeten had.

'Is dat even boffen,' zei hij met een brede glimlach. 'Betekent dat dat ik voor de andere twee dansen in je balboekje mag blijven staan?' Ze knikte glimlachend.

'Ik vond het leuk om met je te praten,' zei ze, opeens verlezen. Ze zag er zo kwetsbaar en jong uit dat hij erdoor geraakt werd en de behoefte voelde haar te beschermen.

'Ook al moet ik er in jouw ogen uitzien als een honderdjarige,' zei hij op somberder toon dan hij had bedoeld. Het was makkelijk om eerlijk tegen haar te zijn. Ze bloosde. Ze dacht wel dat hij oud was, maar zeker nog geen honderd. Ze vroeg zich af of hij een van die oudere vrijgezellen was voor wie haar ouders haar hadden gewaarschuwd, die aasden op jonge vrouwen. Maar ze dacht niet dat ze hem hadden uitgenodigd als hij zo iemand was.

'Waarom dans je niet vaker? Je danst erg goed,' zei ze ernstig. Hij begon te lachen.

‘Dank je. Jij ook.’ Toen werd hij weer serieus. ‘Het is een lang verhaal dat niet geschikt is voor een avond als deze. Ik ga niet vaak naar feesten. En ik ben absoluut te oud voor een debutantenbal. Omdat ik erg op je vader gesteld ben, wilde ik dit bal niet overslaan, en ik ben blij dat ik ben gekomen. Ik zal proberen om je schoenen tijdens onze volgende twee dansen niet te verruïneren. Ik vind het ook leuk om met jou te praten,’ zei hij erachteraan, en ze glimlachte naar hem.

‘De jongens van mijn leeftijd worden op den duur een beetje vermoeiend, en de meesten zijn inmiddels dronken. Zij zijn degenen die mijn schoenen zullen verruïneren!’ Daar moesten ze allebei om lachen, en even later kwam haar volgende danspartner haar ophalen en dansten ze samen weg. Alex keek haar glimlachend na. Ze danste letterlijk al de hele avond.

Het duurde nog een uur voordat het tijd was voor zijn volgende dans met haar. Hij begon moe te worden, maar zij was nog net zo levendig en sierlijk als altijd. Toen de dans ten einde liep, werd het souper geserveerd. Ze haalden iets te eten en gingen samen aan een tafel zitten. Het werd al iets minder druk, doordat de oudere gasten vertrokken. Haar ouders stonden bij de ingang van de balzaal om hun goedenacht te wensen, en Eleanors oud-klasgenootjes en jeugdvrienden stroomden naar hun tafel. Ze zagen Alex als iemands vader, al was hij pas tweedertig. Maar ze kwamen er al snel achter dat hij goed gezelschap was. Hij plaagde verscheidenen van hen en maakte hen aan het lachen met verhalen over bals die hij had bezocht en waar alles fout ging. Op één bal werd de debutante zo dronken dat ze onder een tafel in slaap viel en niemand haar kon vinden. Eleanors vrienden en vriendinnen vonden het een geweldig leuk verhaal en zeiden dat hij goed kon vertellen. Toen hij haar na het souper herinnerde aan hun laatste dans, voelde hij aan als een oude vriend.

‘Dank je dat je zo aardig bent voor mijn vrienden en vrien-

dinnen en dat je ze niet voor onnozele kinderen houdt.’ Hij had hen allemaal als amusante volwassenen behandeld.

‘Ik ben zelf soms nog een onnozel kind,’ zei hij glimlachend. ‘Ook al lijkt ik voor hen heel volwassen. Ik weet nog hoe irritant het was om op hun leeftijd voor een idioot te worden gehouden door mensen die zo oud waren als ik nu ben. Ik was amper ouder dan zij – net eenentwintig – toen ik ten strijde trok. Dan word je erg snel volwassen,’ zei hij zacht.

‘Mijn vader wilde zich als vrijwilliger melden. Hij was eenenveertig toen Amerika bij de oorlog betrokken raakte. Mijn moeder wilde niet dat hij ging en hij was sowieso te oud om te vechten. Ze hebben hem een administratieve functie gegeven waarvoor hij niet naar Europa hoefde. Ik denk dat hij daar teleurgesteld over was.’

‘Het was een nare strijd. Ik was een jaar in Frankrijk als officier in de infanterie. Het was gruwelijk. Ik ging weg als jongen en kwam als man terug,’ zei hij, met pijn in zijn ogen. Daarop liep hun dans ten einde. ‘Ik heb het enorm naar mijn zin gehad, juffrouw Deveraux,’ zei hij en hij glimlachte weer naar haar. ‘En ik hoop dat je enorm zult genieten van je eerste seizoen.’ Hij maakte een buiging en ze lachte.

‘Dat weet ik wel zeker. Ik hoop dat we elkaar een keer op een ander feest zullen zien,’ zei ze. Hij antwoordde niet, maar had hetzelfde gedacht. Hij liep weg en zij ging er met haar vrienden en vriendinnen vandoor. Alex bedankte haar ouders voor een geweldige avond en vertrok, verbaasd over hoezeer hij had genoten. Hij had in jaren niet meer zo’n plezier gehad. Hij kon zich het laatste debutantenbal waar hij was geweest niet eens meer herinneren.

Nadat Alex Allen was vertrokken, ging het feest nog lang door. Eleanor danste totdat ze het gevoel had dat ze niet meer kón. Toen de volgende ochtend om zes uur het ontbijt werd geserveerd, was er nog steeds een flinke groep van jonge men-

sen. Tegen die tijd hadden de jongemannen erg veel gedronken, en het stevige ontbijt deed hun goed. Uiteindelijk was even voor zeven uur het bal voorbij. De band was opgehouden met spelen, de bedienden die nog in touw waren, zagen er uitgeput uit. Eleanors ouders waren rond twee uur al naar bed gegaan en vonden het prima om het feest aan de jongelui over te laten. Er waren geen moeilijkheden of vervelende incidenten voorgevallen. Iedereen gedroeg zich betamelijk. Sommige oudere gasten waren minder keurig geweest en hadden te veel gedronken, maar zij waren al naar huis.

Toen Eleanor na het vertrek van de laatste gast eindelijk de brede trap op liep, zat Wilson al in haar slaapkamer te wachten om haar te helpen met uitkleden. Ze had zitten dutten in een stoel en werd wakker zodra ze Eleanor binnen hoorde komen.

‘En, hoe was het?’ vroeg ze met verwachtingsvolle en verrukte blik. ‘Heb je de hele nacht gedanst?’

‘Ja, nou en of.’ Eleanor glimlachte slaperig en stak haar armen omhoog, zodat Wilson haar japon kon uittrekken. Daarna lichtte ze voorzichtig de hoofdtooi van Eleanors hoofd. ‘Het was perfect,’ zei ze gelukkig. Haar ogen straalden na alle opwinding van de magische avond en nacht nog steeds. ‘Ik had de nacht van mijn leven,’ zei ze. Ze kustte Wilson op haar wang, klom in haar bed en voordat Wilson de lichten uit kon doen en de kamer uit gaan om de japon op te hangen sliep ze al als een roos. Het was voor Eleanor niet zomaar een feest, maar een belangrijk overgangsritueel. Haar leven als volwassene en als vrouw was begonnen. Wilson glimlachte toen ze daaraan dacht terwijl ze zacht de deur dichtdeed. En als je bedacht hoe mooi Eleanor was, zou ze snel trouwen. Dat wist Wilson zeker. Daar ging het toch allemaal om? Zelfs in 1928 waren debutantenbals nog altijd bedoeld om jonge meisjes uit de betere kringen een man te helpen vinden.